

Dính... Sinh Tử Phù”

Tô Kiều Phương

Năm 1966 miền Nam Việt Nam trải qua thời kỳ vô cùng đen tối, nhiều xáo trộn, khiến người có lòng với đất nước không khỏi lo âu. Ngoài việc miền Bắc ào ạt đưa bộ đội xâm nhập, đẩy mạnh cuộc chiến xâm lăng, đặc công tăng gia phá hoại, ám sát khắp nơi. Đó là chưa kể nội tình Việt Nam Cộng Hòa bị các phe nhóm, tôn giáo gây thường xuyên rối loạn. Tại thủ đô Sài Gòn, các cuộc biểu tình chống Chánh Phủ và Hoa Kỳ, đòi “Down with US Obstruction” xảy ra hằng ngày. Hình nộm các vị lãnh đạo, tướng Nguyễn Văn Thiệu, Nguyễn Cao Kỳ, Nguyễn Hữu Cồ bị treo ở pháp trường cát, trước chợ Bến Thành rồi đem đốt.

Tại Việt Nam Quốc Tự, trên đường Trần Quốc Toản, là nơi xuất phát những vụ xuống đường. Các thành phần gây rối tụ tập, trà trộn trong đó thường xuyên hỗn chiến với Cảnh Sát, với Quân Đội khi họ đến phong tỏa khu vực bên ngoài. Cảnh Sát viên Kiều Công Hải bị bắn chết, vài người bị thương. Thủ phạm là Đặc công Ngô Văn Bảy, giả danh Đại Đức Thích Minh Bửu bị bắt ở miền Trung, một số tướng, tá bạo loạn; dân chúng thì bãi thị đình công, Tôn Giáo đưa bàn thờ xuống đường chống Trung Ương v.v...

Một vụ đốt xe Mỹ ở thủ đô Sài Gòn

Ngày 16-4-1966 nhà văn Chu Tử, chủ nhiệm nhật báo Sống, tờ báo nổi tiếng chống Cộng thời đó, vừa từ nhà ở Phú Nhuận ra xe để đi đến tòa soạn ở quận 1(Sài Gòn), thì bị 1 trong 2 tên lằng vằng gần nhà rút súng bắn 4 phát vào phía sau xe, trúng Chu Tử. Thi hành xong thủ đoạn, chúng lên xe gắn máy tẩu thoát. Số Chu Tử còn cao, nên dù bị bắn bể xương quai hàm, nhưng không trúng chỗ nguy hiểm, và được các bác sĩ tận tình cứu chữa nên thoát chết. Dư luận cũng như báo chí thủ đô, cả nhật báo Sống, đều lên án Việt Cộng đã ra tay sát hại người cầm viết không một tấc sắt trong tay.

Trước đó mấy tháng, hôm 30-12-1965, cũng 2 tay súng đi xe gắn máy đã ám sát chết ký giả Từ Chung, Tổng thư ký nhật báo Chính Luận, khi ông này vừa từ tòa soạn về đến trước nhà ở Chợ Lớn. Chính Luận cũng là tờ báo có lập trường dứt khoát với Cộng Sản, và nhà báo Từ Chung từng nhận được giấy cảnh cáo của “ Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam, nhưng cả tòa soạn chẳng ai nao núng.

Lúc 9 giờ sáng ngày 7-12-1966, Dân Biểu Trần Văn Văn bị 2 thanh niên đi xe gắn máy bắn tử thương ngay trước nhà, trên đường Phan Thanh Giản, Sài Gòn. Một hung thủ liền bị cơ quan an ninh bắt giữ, y khai tên Võ Văn En, Đội trưởng Đặc Công, từ Củ Chi lái xe xuống chợ sát thủ đi bắn DB Trần Văn Văn.

Đến ngày 27-12-1966, xe của Dân biểu Phan Quang Đán bị gài mìn nổ trước chợ Bà Chiểu (Gia Định), làm 1 người chết, DB Phan Quang Đán và 5 người nữa bị thương. Các vụ việc xảy ra gần như là sự lặp lại, nên hầu hết mọi người đều tin rằng do VC thừa lúc tình hình miền Nam không ổn định, đã tung ra hàng loạt vụ ám sát, khủng bố người Quốc Gia...

Riêng nhà văn Chu Tử, không biết vì sự kiện nào, lại không tin người của Việt Cộng bắn ông. Cho nên, theo nhà văn Trùng Dương, chủ nhiệm nhật báo Sống Thần, tờ báo có đạo được Chủ Tử và Ban Biên Tập báo Sống về cộng tác, cho biết: Sau khi bình phục, ông Chu Tử đã viết trên nhật báo Sống là ông sẵn sàng tha thứ, nếu có cơ hội gặp tên đã bắn ông. Lý do là... y đã “đại xá” , không bắn chết ông; và sau lần chết hụt đó, bao nhiêu người thù ghét Chu Tử, do ngòi bút oan nghiệt của ông tích lũy, vụn tan biến thành lòng tha thứ. Vẫn theo bà Trùng Dương, điều ông muốn gặp kẻ sát nhân thì đã...” cầu được, ước thấy. Một bữa ông Chu Tử gặp riêng bà và rút trong túi ra 2 tờ giấy, ghi lại cuộc gặp gỡ với tên bắn ông(?!), rồi đề nghị Trùng Dương viết thành hồi ký đăng nhiều kỳ trên Sống Thần. Nội dung 2 trang giấy nhằm cho rằng tên bắn Chu Tử không dính dáng gì đến Việt Cộng. Y vốn là một Phật tử theo phe Thượng tọa Thích Thiện Minh, vì bất bình thấy thần tượng của mình có lúc bị Chu Tử bôi lọ nên ra tay. Thời gian ấy báo Sống Thần cũng đang sa sút, nên bà Trùng Dương muốn nhân cơ hội ...ngàn năm một thuở, “đánh” cho tờ báo lên, mặc dầu sau này bà nghĩ là người đến gặp Chu Tử có dụng ý nào đó, không biết được. Cũng có thể đây là một đòn của Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam, nhằm đào sâu thêm chia rẽ Tôn Giáo ở miền Nam, và đó vốn là nghề của Việt Cộng.

Sau 30-4-1975 thì những kẻ sát nhân đã lộ mặt. Nhờ thành tích bắn hạ Từ Chung rồi Chu Tử, tên đặc công Huỳnh Văn Long được Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam tưởng thưởng huân chương. Long kiêu hãnh kể với báo chí cái thành tích tiêu diệt những người Quốc Gia của hắn.

Không phải đợi đến ngày mất nước mọi người mới sáng mắt ra, mà từ trước đó nhiều vị đã thấy, đã biết âm mưu của VC, của các tên nằm vùng, bọn trà trộn để phá hoại miền Nam. Nhưng dường như đa số đã bị dính Sinh Tử Phù nên phải bó tay. Thủ pháp này vốn của Thiên Sơn Đồng Lão, Cung chủ Cung Linh Thứu. Đồng Lão cai trị dưới tay một đám bàng môn tả đạo của ba mươi sáu động, bảy mươi hai hải đảo để đi gieo rắc kinh hoàng khắp chốn. Người bị cấy sinh tử phù không ai giống ai, cách phát tán cũng khác nhau, nhưng có chung đặc điểm: nếu ai chống cự, phản kháng lại thì bị đau đớn toàn thân, dở sống dở chết, chỉ có Đồng Lão cho thuốc mới giải được.

Những ai bị cấy Sinh tử phù? Chẳng hạn Nguyễn Nguyên (Nguyễn Ngọc Lương), chủ nhiệm tờ Tin Văn, Ban Biên tập gồm các tên nằm vùng như Lữ Phương, Vũ Hạnh (Nguyễn Đức Dũng), Chinh Văn... Vũ Hạnh là cán bộ Văn hóa Khu ủy Sài Gòn-Gia Định, Chánh quyền VNCH bắt y trước sau 5 lần, nhưng lần nào cũng được người bảo lãnh ra, lần sau cùng là linh mục Thanh Lãng, Chủ tịch Trung Tâm Văn Bút. Sau 1975 Vũ Hạnh viết: "Tuần báo Tin Văn với những bài phê bình vạch mặt những tên xung kích chống cách mạng, qua các tác phẩm đòi truy, phản động, đã tạo ra một phong trào quần chúng sôi nổi. Ngụy quyền hoang mang nên tìm cách phản kích. Chúng trắng trợn cho tên Chu Tử, tay sai của Sở Công An và Phủ Đặc Ủy TW Tỉnh Báo bắt đầu một chiến dịch đả kích tôi, tố cáo tôi là VC nằm vùng ... (Vũ Hạnh: Trui rền trong lửa đỏ) Không rõ trong trường hợp này ai đã dính Sinh Tử Phù của VC?

Rồi Ngày Ký Giả Đi Ăn Mày 10-10-1966, đứng đầu là nhà báo Nguyễn Kiên Giang (Chủ tịch Nghiệp Đoàn Ký Giả Nam Việt), Thái Dương (Nguyễn Văn Mau), Thanh Thương Hoàng (Chủ tịch Nghiệp Đoàn Ký Giả Việt Nam), Tô Ngọc, Huỳnh Thành Vị, Nam Đình Nguyễn Thế Phương... Bên cạnh là toàn Ban Chấp hành Hội Aùi Hữu Ký Giả, gồm các cán bộ VC nằm vùng như Lý Bình Hiệp, Văn Mai, Đoàn Hùng, Aùi Lan, Triệu Công Minh, Ký Ninh, Kiên Giang Hà Huy Hà, Xuân Trang, Trần Kim Uẩn (sau 1975 là cán bộ chấp pháp Công An TP/HCM), Lê Hiền (Chủ nhiệm Câu Lạc Bộ Truyền Thống Kháng Chiến), Quốc Phương (báo Sài Gòn Giải phóng đã nghỉ hưu, Phó Chủ nhiệm Câu Lạc Bộ Kháng Chiến) v.v... Nhưng người nhận lệnh của Mặt Trận điều động, chỉ huy vẽ biểu ngữ lại là Nguyễn Bảo Hóa, tức nhà văn Tô Nguyệt Đình (theo báo Công An TP.HCM kể lại vụ xuống đường ngày 10-10-1966). Cả các Dân biểu tham gia Ngày Ký Giả Đi Ăn Mày, cũng là thành phần nằm vùng hay thân cộng như Nguyễn Văn Hàm (sau 1975 là Phó Chủ tịch UBND Thành phố HCM), Hồ Ngọc Cừ (Phụ Thẩm Tòa An Nhân Dân Quận 1), Kiều Mộng Thu (Đại Biểu Hội Đồng Nhân Dân TP.HCM), Hồ Ngọc Nhuận (Phó Chủ tịch Mặt Trận Tổ Quốc) rồi Nguyễn Văn Bình, Lý Quý Chung, Ngô Bá Thành (Đại biểu Quốc Hội CS), Ni sư Huỳnh Liên (nhiều năm liền tịnh xá Ngọc Phương của bà ở Gò Vấp, là cơ sở tiếp tế thuốc men, lương thực của Ban Kinh tài VC)... Vậy mà trong hàng ngũ đó có cả các Dân biểu thân chính quyền như Phạm Duy Tuệ (Phó Tổng Thư Ký Hạ Nghị Viện), Nguyễn Minh Đăng v.v...

Tiếp theo là Ngày Công Lý và Báo Chí Thọ Nạn, nhằm ủng hộ cuộc phản đối Chánh quyền của nhật báo Sóng Thần. Sau này, trong dịp trả lời phỏng vấn của GS Nguyễn Văn Lục, nhà báo Uyên Thao, Tổng thư ký Tòa soạn Sóng Thần, đã đưa nhận định: Các Nghiệp Đoàn Báo Chí đi lạc hướng hết. Các ông ấy không nghĩ ra được mục tiêu tranh đấu là gì, để Cộng sản lợi dụng trà trộn vào... Vậy trong số này, ai là đám bàng môn tả đạo chính thống, ai bị dính Sinh Tử Phù?

Có những việc không phải Việt Nam Cộng Hòa hoạt động thiếu hiệu quả, mà vì áp lực của các phía, người ngoài cuộc chẳng thể nào hiểu. Như vụ cơ quan an ninh bắt bà Phạm thị Yển, vợ của Trần Bửu Kiếm, ủy viên ngoại giao Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam. Thời gian sau bắt thêm bà Mai Thị Vàng(1), vợ của Trần Bạch Đằng, trong ban lãnh đạo Mặt Trận, vậy mà đều phải thả hổ về rừng!

Vua" xuống đường Huỳnh Tấn Mẫm

Cũng không thể không nhắc lại vụ Huỳnh Tấn Mẫm, Chủ tịch của cái gọi là Tổng Hội Sinh Viên Miền Nam Việt Nam, khác với Tổng Hội Sinh Viên Sài Gòn. Mẫm tên thật là Trần Văn Thật, sinh năm 1942 tại Tân Sơn Hòa, Gia Định. Học Trung học Pétrus Ký rồi năm 1963 trúng tuyển vào Đại Học Y Khoa Sài Gòn. Mẫm được tên Sáu Chí kết nạp vào tổ chức bí mật rất sớm. Năm 1960 đã sinh hoạt trong Hội Liên Hiệp Thanh Niên Giải Phóng Sài Gòn-Gia

Định, sau đó được kết nạp đảng viên đảng Cộng Sản (ngày 3-2-1966). Từ năm 1965 đến 1972 Mẫn tổ chức hàng loạt cuộc biểu tình, rải truyền đơn công chánh quyền, chống Quân sự Học đường, đốt hàng trăm xe Mỹ và...đã 11 lần bị bắt vào tù. Tuy nhiên lần nào cũng được các nhân vật máu mặt “ phe ta” lãnh ra. Lợi dụng mâu thuẫn giữa 2 tướng Nguyễn Văn Thiệu và Nguyễn Cao Kỳ, Huỳnh Tấn Mẫn khai thác để gây rối loạn cơ quan đầu não miền Nam. Một lần “ lực lượng SVHS của Mẫn kéo về Trung Tâm Quảng Đức, trụ sở Tổng Vụ Thanh Niên Phật Tử, số 294 Công Lý, họp bàn phá hoại cuộc bầu cử Tổng Thống VNCH. Cảnh Sát bao kín bên ngoài, tưởng là Huỳnh Tấn Mẫn một lần nữa sa lưới nhà chức trách, nhưng cũng lại được giải vây!

Cựu Dân biểu Hồ Ngọc Nhuận kể: *Cảnh Sát chưa tấn công vì lực lượng sinh viên quyết thủ hay vì cảnh sát chưa xác định được mục tiêu? Tôi không biết. Tôi hay tin khi hai bên đang vờn nhau. Ai báo tin, tôi không nhớ... Chiếc La Dalat cà mèn của tôi, mà cảnh sát Sài Gòn đã nhắm mắt, bất ngờ xông thẳng vô sân Trung Tâm Quảng Đức, quay đầu ra đường. Anh em sinh viên nhào lại bu kín, hè nhau buông các tấm phủ xuống, che chiếc xe bít bùng. Trong tích tắc, tôi lái vọt ra đường, đạp lút ga hướng về sân bay Tân Sơn Nhứt. “ Lực lượng rần rì” - Cảnh sát Dã chiến, hùng hổ đuổi nà. Gần tới phi trường, thay vì chạy thẳng hay rẽ vô trại Phi Long của tướng Kỳ, tôi đột ngột dừng xe lại, chậm rãi cuốn các tấm phủ lên và ngồi sau tay lái châm ...thuốc hút. Trong xe, ngoài tôi, không một bóng người...*

Biết trúng kế, và chắc có chửi thề, Cảnh sát hồi hả quay đầu xe. Để về gặp lại một Trung tâm sinh viên cũng...trông trơn như chiếc La Dalat của tôi, hay chỉ lác đác vài người, mà không có Mẫn! Một chiếc Jeep nhà binh, ngay sau khi tôi điều hết Cảnh sát về Tân Sơn Nhứt, đã ập vào Trung Tâm Quảng Đức, bốc Huỳnh Tấn Mẫn chạy thẳng về Dinh Quốc Khách ở góc đường Công Lý-Hiền Vương... Chiếc Jeep ập vào bốc Mẫn là của Phó Tổng thống Nguyễn Cao Kỳ và Dinh Quốc Khách lúc bấy giờ cũng thuộc quyền Phó Tổng thống. Tiếp tay cho cộng sản, như vậy, không chỉ có mình tôi. Và lần này vai chánh không là tôi, mà là tướng Nguyễn Cao Kỳ... (Đời -chương IV- hồi ký Hồ Ngọc Nhuận)

Thêm bao nhiêu gương mặt nữa dính Sinh Tử Phù? Do đó, nếu không có sự chiến đấu kiên cường của Quân đội, của các bộ phận an ninh, tình báo, chắc miền Nam không kéo dài đến 30-4-1975 . Vậy mà ngày nay, trong khi phải sống lưu vong ở hải ngoại, vẫn còn nhiều người mù quáng, chấp nhận để cho bọn ma đầu tiếp tục cấy Sinh Tử Phù...Rồi đi tổ khổ nhau, làm suy yếu Cộng Đồng tị nạn, điều CS mong muốn...

TÔ KIỀU PHƯƠNG

(1)- Mai thị Vàng là tên giả trong căn cước khi hoạt động nội thành.Tên thật là Tôn Thị Hường, có bằng Thành Chung, làm giáo viên. Năm 1947 thoát ly vào khu, đổi tên Nguyễn Thị Chơn, công tác ở Phòng Chính trị Bộ Tư lệnh Nam Bộ, rồi được kết nạp Đảng.1951 kết hôn cùng Trần Bạch Đằng. Năm 1965 y thị về hoạt động nội thành và bị bắt năm 1967. Sau đó Mỹ áp lực VNCH thả Nguyễn Thị Chơn, trong kế hoạch trao đổi tù binh.

Sau 30-4-1975, Mẫn ra Hà Nội gặp các lãnh tụ Cộng Sản: từ trái sang phải: Lý Chánh Trung, Tô Hữu (Phó Thủ tướng), Lê Quang Vịnh, Lê Văn Nuôi, Huỳnh Tấn Mẫn, Nguyễn Đình Thi.